

Duikvakantie 2024

Sulawesi was ons vorig jaar ook weer goed bevallen.

In overleg met Yvonne en Leo werd besloten om nog eens terug te gaan waarbij zij graag ook eens in het Bangka deel wilden duiken waar ze nog niet waren geweest.

Wij hebben in die streek erg veel duiken gemaakt toen we jarenlang bij de Blue Bay Divers op het eiland Sahaung te gast waren in het centrum van de Bangka streek.

Helaas hadden zij geen plek meer vrij in de periode dat we konden komen en daarom gaan we nu voor de eerste keer naar het Pulisan resort. Net als bij de Blue Bay Divers kleinschalig en zonder veel luxe. Dat soort resorts spreekt ons wel aan dus de keuze was redelijk snel gemaakt.

Na 10 dagen vertrekken we hier weer om naar Black Sand Dive Retreat te gaan in Lembah Street waar we toch een beetje verliefd op zijn geworden.

Er zijn duikers die het duiken in Lembah Street helemaal niets vinden en anderen vinden het prachtig.

Wij behoren tot de laatste categorie en het staat hoog op de lijst van onze favoriete duikplaatsen.

Omdat wij doorgaans wat meer tijd nodig hebben om te acclimatiseren besloten wij ook nu weer om een paar dagen eerder te vertrekken om wat bij te komen van de verre en inspannende reis.

Donderdag 29 augustus

In de ochtend nemen we weer afscheid van ma die met tranen in haar ogen weer haar geliefde zoon met echtgenote, die dagelijks op bezoek bij haar komen, voor 3,5 weken ziet vertrekken naar de andere kant van de wereld.

Even voor de klok van 11:00 uur komt onze chauffeur Frans aan die ons ook dit jaar, inclusief onze 80kg aan bagage, weer doet brengen en halen.

Het is redelijk druk onderweg maar kort na 14:00 uur komen we weer aan bij ons vaste vertrekpunt van onze vakanties, het Valk Hotel Schiphol (voormalige A4 hotel).

We hebben kamer 5006 in het achterste deel van het hotel Een Superior twin kamer voor €162,89 inclusief toeristenbelasting.

Voor dat bedrag zou je mogen verwachten dat het behang niet los hangt en ook zeer zeker dat je niet in een hotel annex AZC opvang terecht bent gekomen!

Want nergens staat te lezen of wordt ook verteld dat een deel van het hotel gebruikt wordt voor asielopvang! Het was ons bij aankomst wel al direct opgevallen dat we veel personen zagen rondlopen van een andere nationaliteit.

Mede gezien het feit dat we ons niet echt op ons gemak meer voelden in het hotel met een kamer op de begane grond en de ervaringen van vorig jaar toen we in hun restaurant gegeten hebben besloten we nu om snel ergens anders een hapje te gaan doen.

De deur van het toilet is overigens nog altijd niet afsluitbaar en blijft altijd op een kiertje staan en de douche was wederom heerlijk.

We zijn tegenover het hotel bij Resto geweest waar we goed gegeten hebben en zijn aansluitend weer snel naar onze kamer gegaan. Een beetje op tijd naar bed gegaan voor ons doen om te rusten voor de lange reis die ons te wachten staat.

Vrijdag 30 augustus

De wekker geeft om 06:30 uur aan dat het tijd is om op te staan omdat we hebben aangegeven de shuttle van 07:20 te willen nemen.

Na al die jaren nog steeds dezelfde chaos als de shuttle bus komt maar we zijn snel onze aanzienlijke baggage kwijt en nemen plaats in de bus.



Die moet vervolgens nog enige tijd wachten omdat een familie met een gehandicapt kind een belangrijke tas kwijt is die, na enig zoekwerk, uiteindelijk nog in de kamer bleek te staan.

Met enige vertraging naar Schiphol maar als we om 07:45 uur met onze baggage bij incheckbalie 31 van Singapore Airlines aankomen gaat die net open.

Ook dit jaar vliegen we Businessclass en worden we snel geholpen.

In tegenstelling tot vorige jaar blijken de checkpoints dit jaar geen probleem op te leveren en even na 08:00 uur zijn we al in de vertrekhal van Schiphol.

We zijn ruimschoots op tijd om naar de Business Lounge van Singapore Airlines te gaan voor een klein hapje en drankje vooraf. Als we daar aankomen zit een deel van de Lounge al redelijk vol maar er blijkt een apart deel te zijn voor de Businessclass reizigers. Daar is op dat moment nog niemand maar die lounge wordt gewoon voor ons 2 dan nu maar even geopend!

Na een licht hapje en wat gedronken te hebben na enige tijd rustig naar de G3 gate gewandeld waar ons vliegtuig al klaar stond.



Waren de problemen het vorige jaar bij de checkpoints zo bleek dat nu bij het boarden het geval te zijn. Onduidelijk waarom maar het boarden liep aanzienlijk uit.

Uiteindelijk onze ruime plek in het vliegtuig weer ingenomen en zoals al te verwachten was zijn we met 25 minuten vertraging uit Amsterdam vertrokken.



Ook deze keer hadden we weer middels het Book the Cooock programma van Singapore airlines ons eten voor deze vlucht al besteld. Het was wederom echt heerlijk.



De vlucht verliep verder goed. Er waren een paar momenten van kleine turbulentie maar dat was niets vergeleken met die van vorig jaar.

Zaterdag 31 augustus

Met vertraging komen we ook dit jaar weer aan in Singapore.

Blijft een indrukwekkend vliegveld met prachtige winkels.



Bij het controleren van mijn mail zit eentje van Diving Holidays waar we het verblijf en de duiken in de duikresorts hebben geboekt met een verrassende mededeling.

Naar aanleiding van het apenpokkenvirus heeft Indonesië besloten dat per direct per persoon een nieuw elektronisch formulier op de datum van vertrek naar Indonesië ingevuld dient te worden.

Na het invullen van het formulier krijg je dan een QR-code te zien die je dient op te slaan of de pagina op de telefoon open te houden??

Na een aantal pogingen ondernomen te hebben hadden we dan uiteindelijk 2 QR-codes waar we dan maar een foto van hebben genomen.

Ruimschoots op tijd komen we aan bij vertrekgate D36 van Scoot (100% dochter van Singapore airlines) voor vlucht SQ8468 die ons naar onze eindbestemming Manado moet gaan brengen.

Ook nu weer een en al chaos bij het boarden hier maar als uiteindelijk iedereen zit en de motoren gestart worden krijgen sommigen het toch wel een beetje benauwd.

Het vliegtuig maakt op de grond wel hele vreemde geluiden die wij, met onze inmiddels 167 verschillende vluchten, nog nooit hebben gehoord. Een aantal bezorgde passagiers vraagt aan de stewards of ze er ook wel zeker van zijn dat dit vliegtuig wel de lucht in kan!

De stewards vertrekken verder geen spier en als we opstijgen en het landingsgestel is ingetrokken is het geluid amper nog te horen.

De schrik zit er ook bij Tiny goed in en bij elk verdacht geluid schrikt ze hiervan. Neem aan dat ze niet de enige aan boord is die blij zal zijn als we in Manado geland zijn.

De vlucht gaat verder zonder problemen maar bij het aanvliegen op de luchthaven van Manado komen de geluiden weer terug op het moment dat het landingsgestel wordt uitgeklaapt.

Na de landing begint echt alles te trillen in het vliegtuig en heb je het gevoel dat het elk moment in al zijn onderdelen uit elkaar gaat vallen.

Echt nog nooit meegemaakt.

Voor ons liggen weer de gebruikelijke formaliteiten van het regelen van het visa on arrival (VOA), het passeren van de douane en het ophalen en laten controleren van onze ruimbagage.

Bij de douane staan we helaas in de rij van een medewerker die waarschijnlijk zijn eerste werkdag vandaag heeft. Alles moet 2 of 3 keer overgedaan worden maar uiteindelijk kunnen wij ook deze horde afvinken. Voordeel nu is wel dat we niet meer op de bagage hoeven te wachten want die ligt al naast de band en omdat we vooraf het digitale inreisformulier voor de bagage afhandeling hebben ingevuld zijn we ook snel door deze controle en door naar buiten waar onze chauffeur van het Grand Luley Manado al staat te wachten.

Op weg naar de Grand Luley Manado passeren we het Thalassa resort van Manado waar we vorig jaar te gast waren.

Na een rit van ongeveer 45 minuten komen we aan bij het Grand Luley Manado hotel waar we tot woensdag zullen verblijven om bij te komen en te relaxen na de lange reis.



Ook hier is de entree wederom overweldigend. We hebben na enkele maanden van op en neer mailen een van de 2 aanwezige Deluxe Corner Suites (de meest luxe kamer) bij hun weten te boeken. En de kamer is echt indrukwekkend met een echt heerlijk bed en een groot natuurstenen bad van 600 liter!



Maar we zijn erg moe en proberen om toch gelijk het ritme van daar aan te houden en zo laat mogelijk naar bed te gaan.

Aan het begin van de avond gaan we even een klein hapje eten in het restaurant en uiteindelijk geeft rond 21:30 uur het lichaam aan dat het nu, na 33 uur met slechts een paar kleine dutjes tussendoor, echt tijd is geworden om naar bed te gaan.

We vallen beide in een diepe slaap.

Zondag 1 september

Het is 08:30 uur als we allebei wakker worden na een heerlijke nachtrust.

Na het ontbijt gaan we lekker aan de pool liggen waar we de enige blijken te zijn.



In de middag regelen we ook nog even een massage voor morgenmiddag en tegen de avond lopen we de lange steiger op om de zonsondergang naast de oude vulkaan te bekijken die elke avond weer prachtig is om te zien.



In de avond weer heerlijk gegeten in het restaurant en daarna maar eens begonnen met het reisverslag.

Maandag 2 september

We slapen lekker uit weer vandaag en na het ontbijt zoeken we een bedje op bij de verder lege pool.



Lekker relaxen staat vandaag weer op de agenda met om 14:00 uur ook nog een werkelijk heerlijke massage van 1,5 uur.



De massage bevalt zo goed dat we direct ter plekke een nieuwe afspraak maken voor de dag erna. De prijzen hier zijn in vergelijking met Nederland echt spotgoedkoop.

Wij betalen hier voor een massage van 1,5 uur voor 2 personen iets minder dan €70.

Na de massage laat ik me eens in onze natuurstenen badkuip vallen met een inhoud van 600 liter!

In de avond gaan we in het restaurant weer eens lekker eten.

Morgen dan de laatste relaxdag en dan gaan we Grand Luley voor iets meer dan 2 weken verlaten om te gaan duiken.

Dinsdag 3 september

Vandaag een herhaling van gisteren.

Aan het einde van de massage vraagt een van de dames of ze met ons op de foto mag. Natuurlijk geen enkel probleem voor ons.

We nemen aan dat ze dit vraagt omdat wij waarschijnlijk de eersten zijn die 2 massages achter elkaar hebben gedaan zonder ook maar 1 kik te hebben gegeven 😊.



Het is bewolkt vandaag dus zelfs de wandeling over de steiger om de zonsondergang te bekijken laten we aan ons voorbij gaan want die kan weinig spectaculair zijn vandaag.

In de avond weer lekker een hapje gaan eten in het restaurant waar we inmiddels ook al redelijk bekend zijn en van alle gemakken worden voorzien.



Woensdag 4 september

We slapen weer lekker uit en na het ontbijt beginnen we onze spullen te pakken.

Om 12:00 uur komt een busje van het Pulisan resort ons halen om vervolgens met ons naar het vliegveld te rijden waar Yvonne en Leo begin van de middag zullen aankomen.

Ze hebben geluk want vandaag is het wel heel erg warm!

Als we net bij het vliegveld aankomen krijgt onze chauffeur Rudi te horen dat het vliegtuig vertraging heeft.

Ook Thalassa, waar we het vorig jaar te gast waren, wacht op nieuwe gasten en we komen onder andere Jessy tegen waar we gezellig mee kletsen om de tijd om te krijgen.



Ruim 1,5 uur later zien we uiteindelijk 2 bekende gezichten naar buiten komen.

Vervolgens brengt Rudi ons in ongeveer 1,5 uur naar het Pulisan resort.

Het Pulisan Resort

Het resort ligt relatief ver afgelegen van de bewoonde wereld. Wel staan er kortbij op het strand wat huisjes en overkappingen waar, vooral in het weekend, bewoners uit de buurt zich verzamelen en harde muziek draaien.

Het is hier niet ongewoon dat het in het weekend gewoon 1 grote disco is.

Wij gaan in ieder geval van de pure luxe van het Grand Luley hotel naar het basic Pulisan resort. Hier helaas geen airco in ons huisje wat heel erg warm blijkt te zijn.



Er zijn nog 6 andere gasten aanwezig waarvan er echter 3 vandaag nog vertrekken en 1 morgen. Dus vanaf morgen zitten wij met noch met Gaby en Andreas, een echtpaar uit Hannover, hier op het resort.



Na het duiken is het, al naar gelang de tijd, soms eb en moet je wat langer door het water baden om op het strand te komen om aansluitend door te kunnen lopen naar het resort.



In de avond eten we in het restaurant waarbij de keuze helaas erg beperkt is. Wat dat betreft hebben we zeker betere resorts gehad.

Wat wel direct indruk op ons maakt is een prachtig hout gesneden beeld van een schildpad te zijn die op een tafel in het restaurant staat.

We vragen waar zo iets te koop is en hij blijkt uit Bali (Ubud) te kopen. De jacht wordt geopend want we willen er graag een hebben.



Op het beeld wat er staat brengen we een bod uit van €175,00 maar op de laatste dag krijg ik te horen dat ik het voor €350,00 mag meenemen.

Dat niet gedaan omdat we ervan overtuigd zijn dat dit ver boven de aanschafprijs is, dus de zoektocht gaat verder.

Donderdag 5 september

We hebben wat minder goed geslapen met zijn allen vanwege de warmte in de huisjes. Gisteren hadden we al besloten om vandaag maar 1 duik te doen om 10:30 uur.

Om te gaan duiken is het elke ochtend een stukje lopen om een iets diepere plek te bereiken waar de boot dichtbij het land kan komen.



Ik heb nog geen tijd gehad om mijn videoapparatuur op te bouwen dus vandaag weer eens een normale duik voor me.

We maken kennis met onze duikgidsen Val en Il, 2 jonge knapen waarvan een zelfs uit de duikopleiding van Simone van Thalassa blijkt te komen.

Duikplek: Pulisan Huisrif

Duiktijd: 76 minuten

Maximale diepte: 12,5 meter

We maken een rustige en ontspannen duik waarbij de nadruk even komt te liggen op het controleren van onze duikuitrusting.

Zien wat bekende zaken voorbij komen maar de duikstek blijkt niet indrukwekkend te zijn. Wel uitstekend geschikt voor hetgeen wij nu aan het doen zijn, een check duik!

Alles werkt naar behoren maar bij Tiny komt de duikcomputer na het duiken niet meer in de uitstand en blijft constant aan staan.

Hoeft verder geen probleem te zijn want de batterij is helemaal vol en gaat nog wel meer dan 1 vakantie mee.

Vrijdag 6 september

Vandaag gaan we duiken aan wat ze hier de North Sulawesi Cap noemen, dus gewoon bij het vaste land aan de noordelijke kant van Sulawesi.

Om 08:00 uur varen we uit en helaas is er sprake van enige golfslag.

Duikplek: Pantai Silar

Duiktijd: 59 minuten

Maximale diepte: 18,7 meter

Om 08:35 uur plaatselijke tijd laten we ons achterover vallen en zoals al gedacht zorgt de golfslag ervoor dat het zicht niet goed maar redelijk is.

Maar al snel zien we de dingen waarvoor we gekomen zijn en blij worden.

Een kleine sepia trekt al snel onze aandacht en als we later een grote slak zien kan ons geluk bij deze eerste duik al niet meer op.



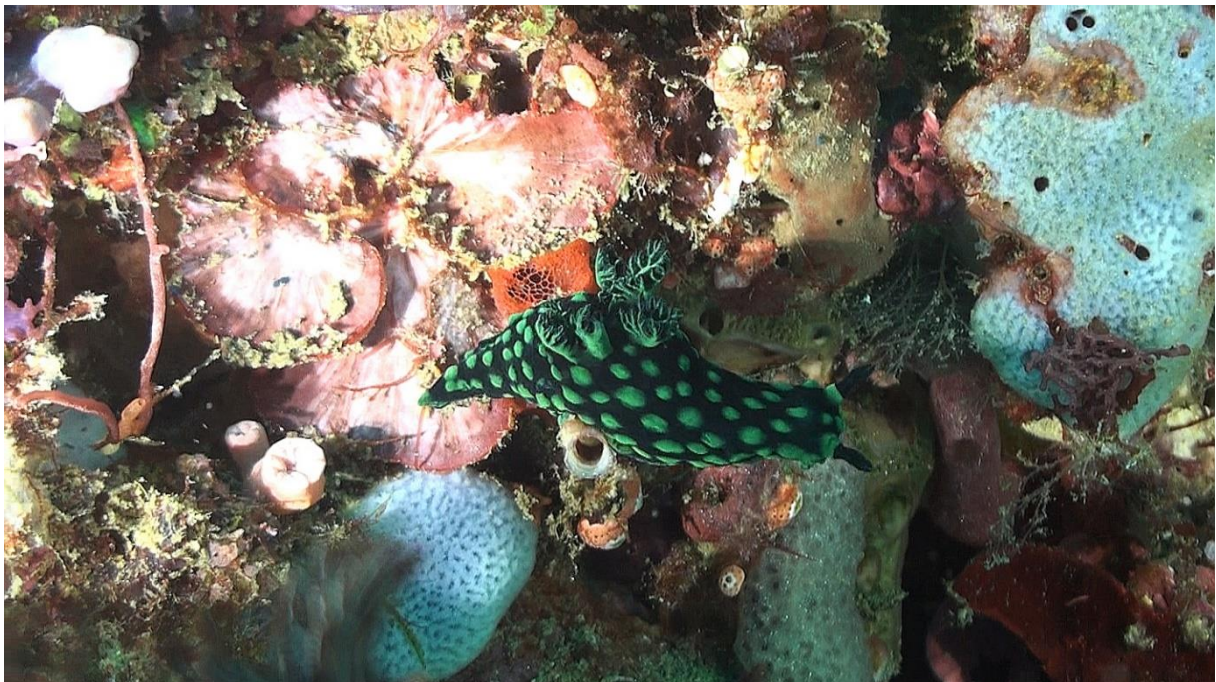
Duikplek: Efrata

Duiktijd: 58 minuten

Maximale diepte: 17,1 meter

Na wat over en weer gepraat over de oppervlaktetijd (de eigenaar heeft de gidsen aangegeven dat 45 minuten voldoende is?) houden wij het gewoon op 1 uur en 15 minuten waarbij we gesteund worden door Andreas. Niet de eigenaar bepaald de oppervlaktetijd maar de duiker!

Er komen weer de bekende mooi gekleurde slakken voorbij waar ik altijd wel vrolijk van kan worden. Verder ontbreken de schorpioenvissen nu ook weer niet en zien we meerder Indian Ocean Walkman aan ons voorbij trekken. Blijft verbazend wat de natuur allemaal te bieden heeft.



Zaterdag 7 september

Rond 08:00 uur varen we weer uit voor de volgende duikdag.

Duikplek: Batu Sahaung Duiktijd: 12 minuten Maximale diepte: 20,0 meter

We springen het water is als na enkele minuten de duikcomputer van Tiny helemaal op hol slaat en niet meer stopt met piepen. Proberen nog even onder water om het probleem op te lossen maar na enige tijd geef ik Val aan dat hij met Yvonne en Leo verder moet gaan duiken en ik met Tiny rustig opstijg.

We worden door de boot opgepikt en als ik de computer van Tiny bekijk geeft die een MOD aan van 6.2 meter bij een CO2 van 100%?

We hebben geen idee hoe dit nu komt maar nadat we de computer hebben voorzien van de juiste waarden geeft deze nu wel een no dive tijd aan van over de 3 uur.

Dus ook de volgende duik moet Tiny nu noodgedwongen aan zich voorbij laten gaan.

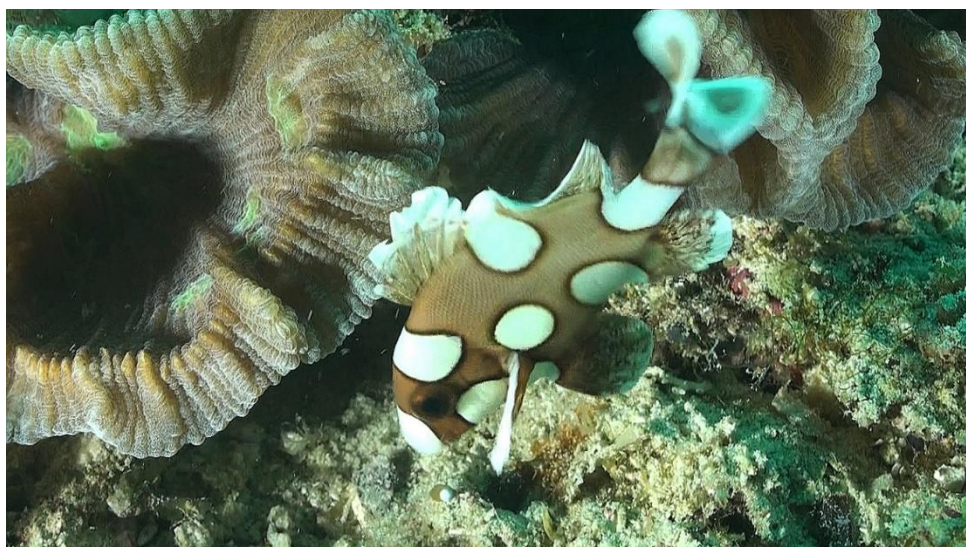
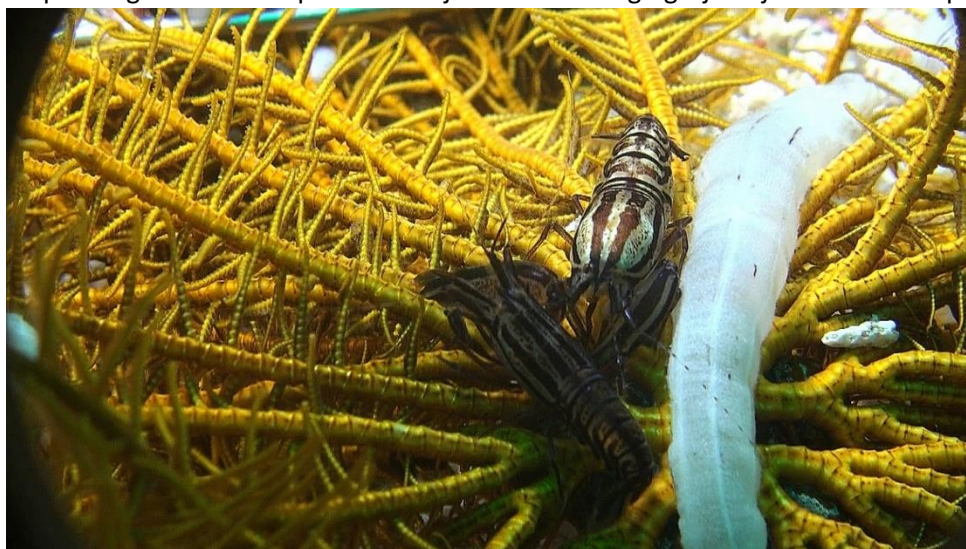
De bemanning haast zich om te zeggen dat beide duiken van vandaag dan toch gewoon in rekening gebracht gaan worden!

Vreemd en nog nooit op die manier zo meegemaakt.

Duikplek: Sepia Duiktijd: 62 minuten Maximale diepte: 21,2 meter

Gelukkig is het goed weer en ligt de boot op een rustige plek als ik Tiny achterlaat om met de 2^e duik mee te gaan.

Uiteraard ook nu weer mooi gekleurde naaktslakken, een vette kogelvis, 2 garnalen in een veerster, de prachtige mantishrimp en een altijd druk in beweging zijnde juvenile sweetlip.



Zondag 8 september

Vandaag gaan we onze eerste duik deze vakantie op Lembeh Street doen. Niemand heeft het verder in de gaten maar Tiny gaat vandaag haar 500^e duik maken☺.

Duikplek: Rojos

Duiktijd: 63 minuten

Maximale diepte: 21,1 meter

Direct nadat we ons achterover hebben laten vallen zien we al een groot zeepaardje. Later komen daar nog een aantal hengelaarsvissen bij waarvan 1 zelfs zijn mond opendoet tijdens mijn video opname. De Indian Ocean Walkman alsmede naaktslakken ontbreken ook nu weer niet.



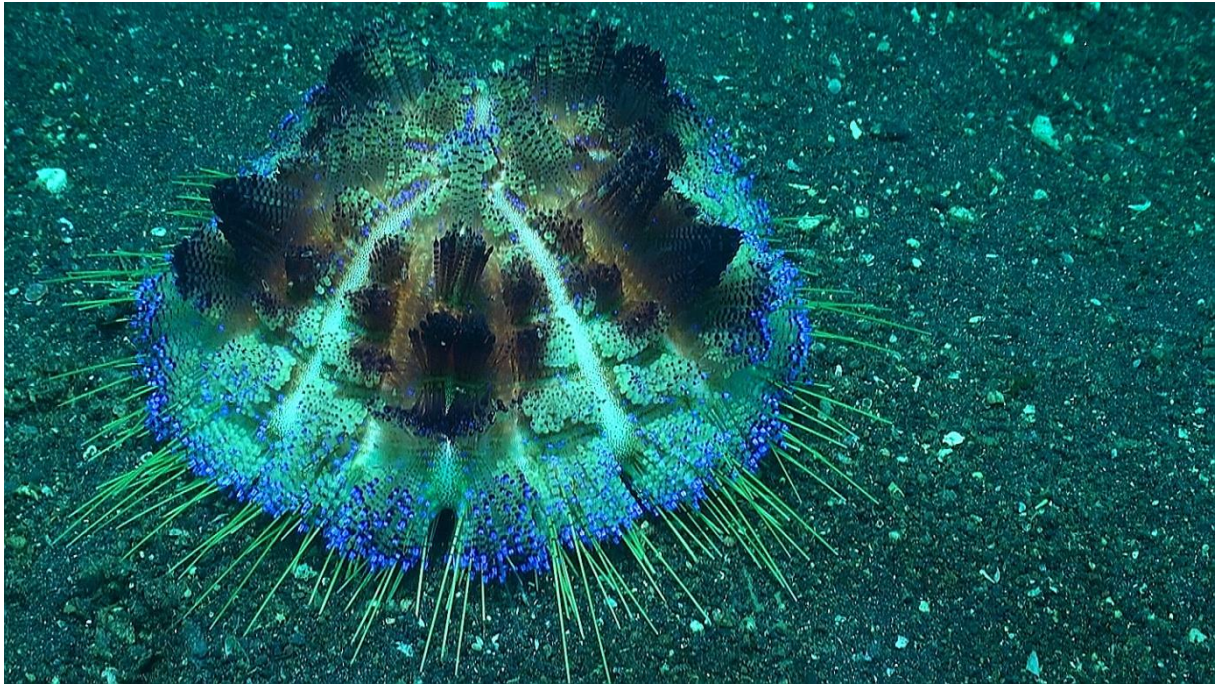
Duikplek: Hairball

Duiktijd: 62 minuten

Maximale diepte: 25,0 meter

Bij de 2^e duik van vandaag komen we veel gekleurde zee-egels tegen. Lijkt net alsof ze een neon verlichting hebben.

Op een ervan weet Val ook nog een koppeltje Coleman garnalen te vinden die alleen op dit soort zee-egels voorkomen. Prachtig getekende garnalen!



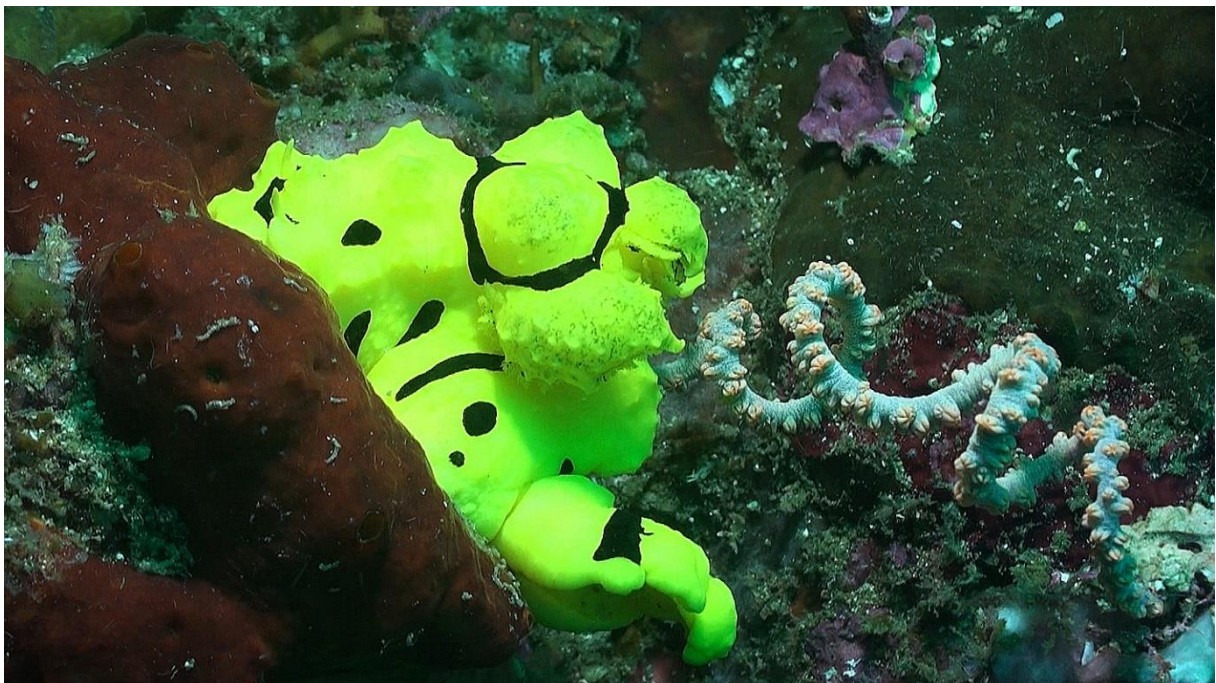
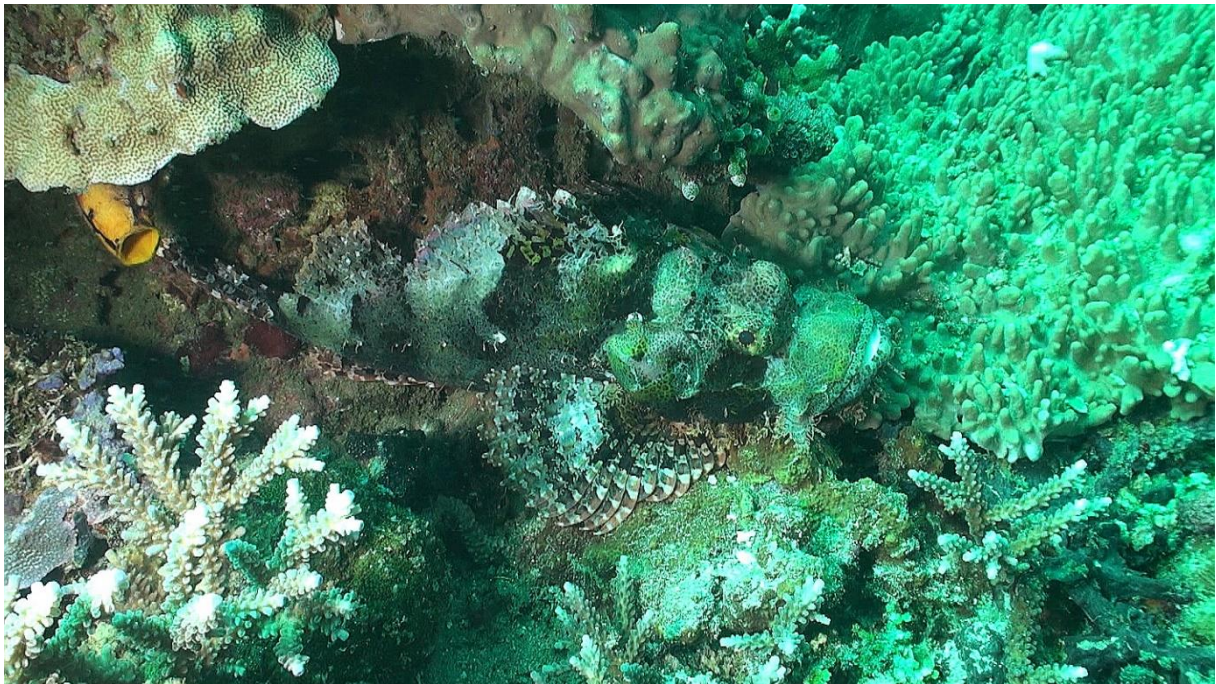
Maandag 9 september

Duikplek: Batu Punteng

Duiktijd: 60 minuten

Maximale diepte: 22,3 meter

Deze keer zien we weer de altijd goed gecamoufleerde schorpioenvissen en uiteraard ook weer mooie naaktslakken voorbij komen. Nu ook weer eens de fel geel gekleurde Notodoris Minor slak die we in de beginjaren hier veelvuldig tegenkwamen maar nu zo af en toe nog eens zien.



Duikplek: Tanjung Bintang

Duiktijd: 65 minuten

Maximale diepte: 19,9 meter

Deze duik komen we echte grote koraalduivels tegen. Ik zie liever de kleinere die mooier van kleur zijn voor mijn gevoel. Uiteraard ook weer verschillende soorten naaktslakken en op het einde van de duik nog een murene die ons, vanuit zijn schuilplaats, in de gaten doet houden.



In de loop van de middag komen Paula, Coen en Jurrien uit Nederland aan die tot zondag hier blijven en dan naar Lumba Lumba aan de Bunaken kant gaan.

Dinsdag 10 september

Vandaag gaan we weer eens de Bangka kant op en de eerste duikstek die we aanvaren noemen ze Batu Tiga. Beetje vreemd allemaal want elk duikresort geeft een duikstek zijn eigen naam hier. Wij hebben hier zeer zeker ook al gedoken tijdens een van onze verblijven bij de Blue Bay Divers maar die noemden de duikstek toen anders.

Op de weg naar de drop-off zien we ook de KLM Sunshine, het safarischip van de Blue Bay Divers de baai bij Lihunnu in gaan.

Als we te water gaan heeft Tiny problemen om omlaag te komen en zelf boks ik al snel tegen de stroming in.

Het zicht is slecht en de 8kg camera maakt het opboksen tegen de stroming er niet makkelijker op en we besluiten de duik af te breken.

We stijgen rustig op en na de safetystop gaan we weer aan boord.

Er is een behoorlijke deining en Tiny heeft sinds een aantal jaren last van zeeziekte die haar nu ook snel op de knieën krijgt.

Als iedereen inmiddels aan boord is gaat het behoorlijk slecht met haar en er wordt besloten dat we worden afgezet op een klein baaitje en daar wachten tot de anderen hun 2^e duik van vandaag hebben gedaan.

Zo gezegd zo gedaan wordt Tiny met de reddingsboei van de boot overgezet naar de baai waar het al snel berg op met haar gaat nu ze weer vaste wal onder haar voeten heeft.

Vanaf ons eigen bounty eiland kijken we toe hoe de andere duikers beginnen aan hun 2^e duik.



En natuurlijk krijgen we weer te horen dat beide duiken in rekening gebracht gaan worden!

Woensdag 11 september

Om 04:00 uur in de ochtend vertrekken Gaby en Andreas die doorvliegen naar Raja Ampat.

Duikplek: Batu Mandi 1

Duiktijd: 52 minuten

Maximale diepte: 22,2 meter

We gaan vandaag duiken aan het vaste land wat wij een van de mooiere plekken ook vinden.

Mooie naaktslakken, een Orang Oetang krab in het koraal, schorpioenvissen, pygmee zeepaardjes en de altijd mooi gekleurde mantis shrimp met zijn voor camera en video duikers gevaarlijke slagkracht van 80 km per uur en mooi koraal in het gebied waar we uitduiken.



Duikplek: Batu Mandi 2

Duiktijd: 62 minuten

Maximale diepte: 19,0 meter

Na de oppervlakte pauze gaan we weer te water waar we de vorige duik zo ongeveer eruit zijn gekomen.

Ook deze keer weer ontbreken de schorpioenvissen en mooie naaktslakken niet tijdens deze duik. Verder zien we nog een prachtig gecamoufleerde hengelaarsvis die vrijwel helemaal opgaat in het koraal waarin hij zit. Blijf me steeds weer verbazen over de wonderbaarlijke kleuren die deze camouflage kunstenaar kan aannemen.



Het koraal hier is echt geweldig en een van de mooiste ooit gezien.



Els en Jan uit Scheveningen zijn vandaag aangekomen en zo langzaam aan begint het te lijken op een Nederlandse enclave in Noord-Sulawesi ☺.

Zij blijven een paar dagen hier en gaan maandag naar het Lumba Lumba resort aan de Bunaken kant van Sulawesi.

In de avond komt Anna, de eigenaresse, vragen naar welke duikplaatsen we morgen willen gaan.

Omdat het morgen onze laatste dag duiken hier is mogen wij bepalen waar we naartoe willen.

Het wordt uiteindelijk Efrata als eerste duik en met het werkelijk schitterende koraal van duikplaats Batu Mandi 2 willen we graag afsluiten.

Donderdag 12 september

Duikplek: Efrata

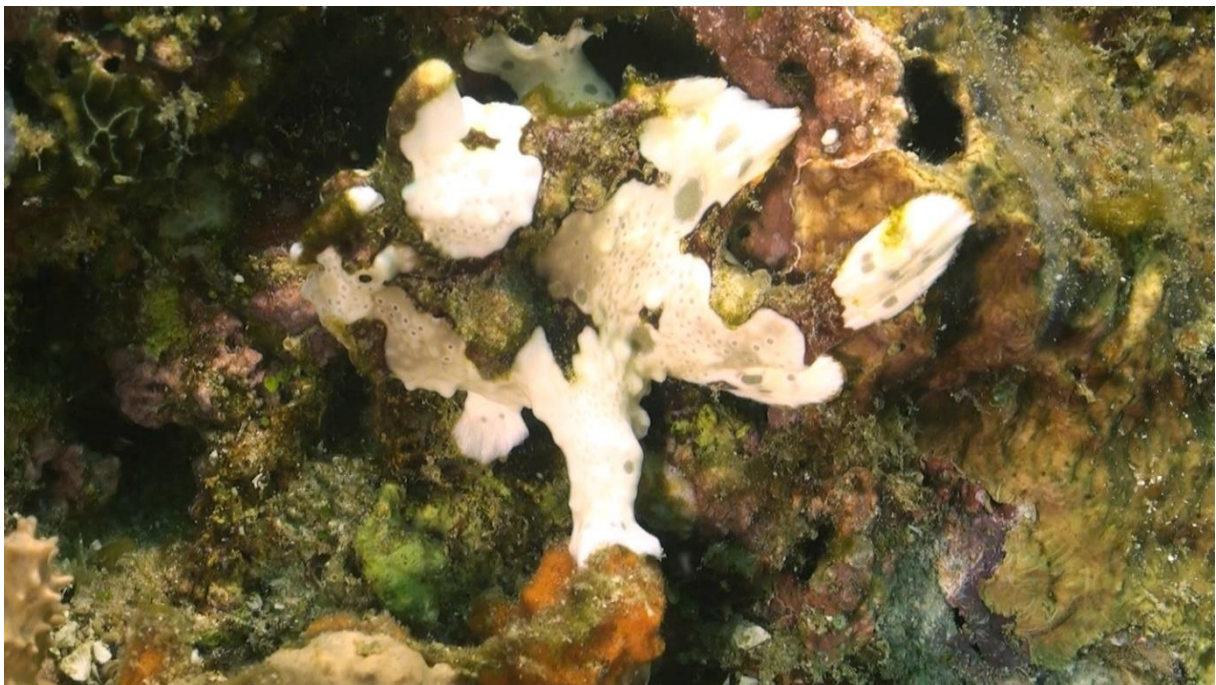
Duiktijd: 65 minuten

Maximale diepte: 20,7 meter

Naast de bekende schorpioenvissen en naaktslakken die we eigenlijk wel elke duik tegenkomen zien we nu verschillende soorten (clown) hengelaarsvissen.

Uit zijn hol steken ook het paar uitzonderlijke ogen van de zebra mantis shrimp die ons goed in de gaten blijft houden.

Daarnaast treffen we een verzameling grote naaktslakken aan die ogenschijnlijk aan het paren zijn.



Jan komt er tijdens zijn eerste duik deze vakantie achter dat hij vergeten is zijn accu in de lamp te doen ☹. Die moet er inderdaad uit tijdens de vlucht maar moet dan natuurlijk ook weer terug geplaatst worden voordat je gaat duiken.

Duikplek: Batu Mandi 2

Duiktijd: 69 minuten

Maximale diepte: 19,6 meter

Onze laatste duik tijdens ons verblijf op Pulisan op deze prachtige duikstek.

De hengelaarsvis zit nog steeds goed gecamoufleerd op zijn koraal en mooie naaktslakken in combinatie met het prachtige koraal zorgen ervoor dat dit een waardige plek is om af te sluiten.



Net zoals de vorige keer blijf ik mijn ogen uitkijken in het prachtige gebied waar we deze duik ook weer de duik beëindigen. Echt de mooiste koraaltuinen die wij tijdens al onze duikreizen hebben gezien trekken weer aan ons voorbij.

Adembenemend mooi en we zijn blij dat we Anna hebben aangegeven met deze duikplek onze vakantie in Pulisan willen afsluiten.



Vrijdag 13 september

Vandaag geen duiken op het programma want morgenvroeg verhuizen we naar Lembeh Street naar het Black Sand Dive Retreat resort.

Dus gewoon ff relaxen staat op het programma vandaag.

Na het ontbijt gaan we naar het duikcentrum om onze spullen op te halen om die bij ons huisje te gaan drogen. Vreemd genoeg kunnen we het duikpak van Tiny nergens vinden.

Wel hangt het pak van Jan er nog wat eigenlijk niet kan want die zit op de boot die uitgevaren is om te gaan duiken!

Als de duikers terug komen weet Jan te vertellen dat hij met moeite in het pak van Tiny is gekomen en ermee heeft kunnen duiken.

Michaela die op de boot was voor het afleggen van een proef verloor een van haar loodpockets!

Tja, het is vandaag immers vrijdag de 13^e!

Na het avondeten rekenen we af met Anna, de eigenares, en zorgen de Limburgers er wel voor dat nog menige Bintang de dorstige kelen doet vullen en er wordt nog heel wat afgelachen over de verhalen die we kunnen vertellen over alles wat we sinds ons eerste bezoek in Indonesië in 2006 hier allemaal hebben meegemaakt.



Het valt ons op dat Etse, een van de medewerkers van het resort, er erg droevig bijloopt. Hierop aangesproken komen de tranen bij haar en verteld ze dat ze heel erg verdrietig is dat wij morgen vertrekken. Met name Tiny had een bijzondere band met haar weten op te bouwen.

Zaterdag 14 september

Vandaag wisselen we van resort. We verlaten het Pulisan resort aan de Bangka kant en gaan naar het Black Sand Dive Retreat resort in Lembeh Street.

Na het ontbijt nemen we afscheid van de andere gasten en gaan we rustig onze spullen inpakken. Uiteraard nemen we ook afscheid van Etse en de andere lieve medewerkers.



Rond 10:00 uur wordt de bagage ingeladen en vertrekken we weer met chauffeur Rudi naar onze volgende halte hier in Noord Sulawesi.

Wat vinden we van het Pulisan resort?

Het ligt centraal om de duikgebieden van Bangka, de Nord Cap zoals zij het noemen en Lembeh Street te kunnen beduiken.

Als vrijwel overal in Indonesie zijn de medewerkers erg lief en vriendelijk.

De huisjes zijn er in 2 categorieën, luxe met een normaal Europees toilet of standaard met een traditionele Indonesische mandi.

Wij hadden voor de luxe variant gekozen. Eenvoudige houten hut die traditioneel op palen staat.

Erachter een grote ruimte met wastafel, toilet en buitendouche.

Het huisje was niet echt solide te noemen en elke beweging die werd gemaakt, of het nu lopen of draaien in bed was, zorgde ervoor dat alles rammelde en je het gevoel kreeg dat een aardbeving aan de gang was.

Normaal gesproken doen we overal wel altijd een nachtduik maar deze keer hier niet gedaan.

Het goede gevoel ontbrak en daarnaast was de zee erg onstuimig waardoor de verwachting was dat het zicht tijdens de nachtduik ook niet echt optimaal zou zijn.

Zouden we nog eens teruggaan naar dit resort?

Daar kunnen we kort over zijn, nee, dat gaat niet meer gebeuren.

Wij hadden bij aankomst direct tegen Uli de manager verteld dat 3 van de 4 geen vis aten. Je zou dan verwachten dat als er dan vis op het menu zou staan er ook iets anders van vlees te kiezen zou zijn.

Maar dat blijkt hier in dit resort niet het geval te zijn.

En vleesvervangers als tempe en tofu gaan er bij ons ook niet in dus 3 uit het groepje zijn bijna veganist geworden hier.

De ligbedden op het strand zijn een echte giller.



Het hoofdeinde staat in een hoek van 90 graden omhoog en is niet verstelbaar. Erop liggen gaat niet en er makkelijk op zitten ook niet! Vraag me oprecht af wie dit bedacht heeft.

Voor de veiligheid loopt er de hele nacht een nachtwaker over het resort die echter de vreemde eigenaardigheid heeft om zeer geregeld, dus ook midden in de nacht, te fluiten!

Het merendeel van ons heeft dan ook niet al te best geslapen hier.

Voor wat betreft de prijzen zitten ze ook aan de hoge kant.

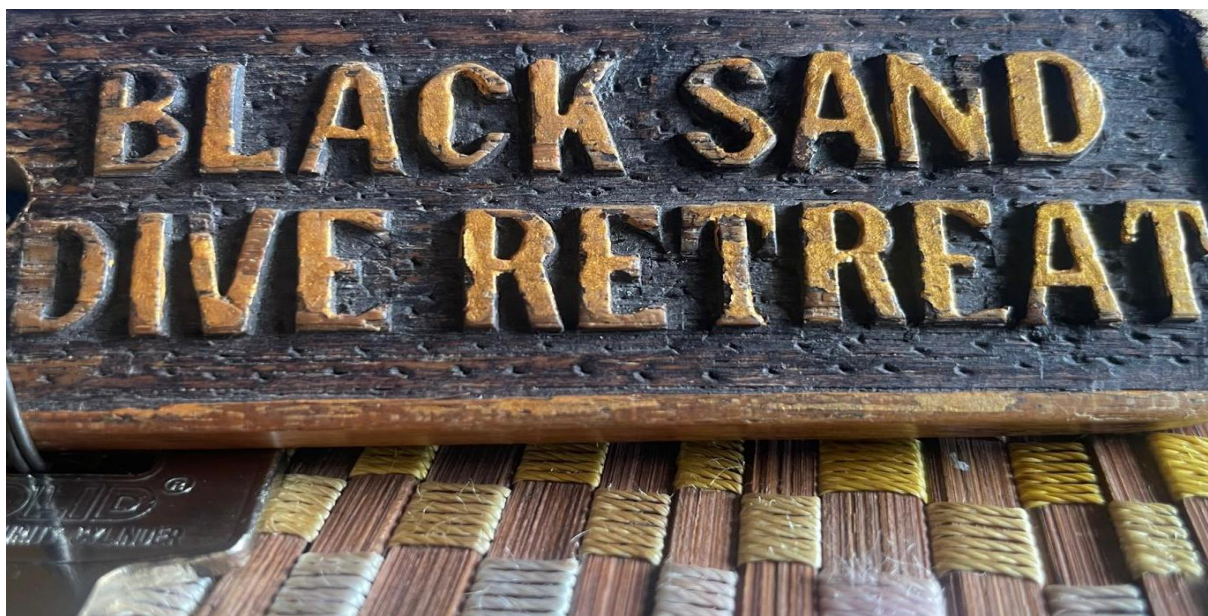
Voor een grote Bintang van 600ml betaal je €5,00 waar dan ook nog belasting bij komt. Voor Indonesische begrippen erg duur.

Een bootduik kost €45,00 wat ook relatief duur is maar deels verklaarbaar omdat zij best grote afstanden moeten afleggen naar sommige duikstekken. Een tocht naar Lembeh duurt al snel 40 minuten en als je pech hebt zit je wel met 20 duikers op de boot.

Dan kun je als niet duiker ook gewoon mee op de boot om de snorkelen. Kosten hiervan €20,00 per keer. Dus als je op een boot zit waar de duikers 2 duiken doen, wat bij hen normaal is, betaal je als snorkelaar 2 x €20,00!!!! In onze ogen absurde bedragen.

Het Black Sand Dive Retreat Resort

Na ruim 1,5 uur berg op en bergaf door niemandsland te zijn gereden waarbij Rudi zelfs even de weg kwijt was komen we aan in het Black Sand Dive Retreat resort.



Wat direct al opvalt hier is de hevige wind want het resort ligt op een berg.



Het eten is hier echt voortreffelijk. Na het toch wel tegenvallend eten op het Pulisan resort is het hier a la carte eten!

Elke dag kun je een keuze maken uit 3 voorgerechten, 3 hoofdgerechten en 2 toetjes voor lunch en

diner.

Het voelt al bijna meer uit eten in een goed restaurant hier dan een verblijf in een duikresort.



Verder hebben we ook hier een nachtwaker maar gelukkig fluit die niet gedurende de nacht dus qua nachtrust gaan we er ook aanzienlijk op vooruit hier.

Voor het transport van de duikers wordt gebruik gemaakt van snelle speedbootjes waar maximaal plaats is voor 4 duikers, 1 gids en de kapitein/bootsman.



Kleine groepen voor te duiken wat erg prettig is en de speedboten brengen je in rap tempo naar de duikstek.

Zondag 15 september

Onze duikgids is Etmo en om vooraf maar met de deur in huis te vallen, die is met een woord "geweldig"!

Duikplek: Goby a Crab

Duiktijd: 61 minuten

Maximale diepte: 30,6 meter

We hadden gisteren al laten weten dat de Rhenopia, die we hier voor het laatst in 2008 nog eens hebben gezien, helemaal bovenaan op onze verlanglijst staat.

Etmo geeft aan dat hij die waarschijnlijk wel weet te vinden maar dat we dan wel een diepe duik tot ergens rond de 30 meter moeten gaan maken.

Wij geven aan dat dit geen probleem is en na een tocht van ongeveer 20 minuten met hun speedboot komen we aan op de duikplek.

Om 08:28 uur val ik in het water en dalen we rustig af.

Onderweg komen we nog een andere duiker met gids tegen en in de voor ons onbegrijpelijke gebarentaal vraagt Etmo of die een Rhenopia heeft gezien.

Dit wordt bevestigd en we dalen verder af naar de 30 meter.

En of het zo moet zijn maar exact op 30 meter ligt hij daar, de Rhenopia die we zo graag nog eens wilden zien. Prachtig.



Ik neem me even de tijd om een goede video opname van het prachtige beest te maken en bij het opstijgen weet Elmo werkelijk alles te zien.

Naaktslakken, koraalduivels, krabben, schorpioenvissen en zelfs de minuscuul kleine harige garnaal weet hij te vinden.

Doet me denken aan de tijd dat we met Salmon en Japs van de Blue Bay Divers onderweg waren die ook echt alles vonden.

Om 09:29 uur kan de ademautomaat weer uit de mond en is na 61 minuten een einde gekomen aan een duik die ik niet snel ga vergeten.

Duikplek: Pante Parigi

Duiktijd: 65 minuten

Maximale diepte: 19,4 meter

Ik verheug me al op de 2^e duik van vandaag met onze supergids en laat me dan ook graag om 11:05 uur weer in het zoute sop vallen.

We zijn amper te water als hij al 2 prachtige naaktslakken weet te vinden die we nog nooit hebben gezien. Daarna volgt de ene na de andere sensatie zich in rap tempo op en mijn camera kan het amper allemaal bijbenen.

Mooie krabjes in koraal, spookfluitvissen, pijlstaartrog en een zeepaardje trekken voorbij als hij plots een plek aanwijst waar ik met mijn camera naartoe moet.

Heb geen idee waarom maar ik volg braaf zijn instructies op en als ik naast hem hang geeft hij een bepaalde plek aan die ik moet gaan filmen.

Ik zet mijn camera aan en als ik inzoom zie ik dat een mantishrimp met zijn ogen uit zijn hol aan het wachten is op prooi.

Vraag me niet hoe maar Etmo weet op een of andere manier een visje in de richting van de mantishrimp te dirigeren die dit aanbod graag aanneemt en razendsnel toeslaat en met zijn prooi in zijn hol verdwijnt. Voel me al bijna in een opname van National Geographic.

Amper bekomen van wat ik net gezien heb ziet hij een kleine giftige Mototi octopus, en daarna mooie krabben en naaktslakken.

Als Yvonne later ook nog een hengelaarsvis weet te vinden kan ook voor Etmo de dag niet meer stuk. Weer geeft regisseur Etmo aan waar ik me moet positioneren en ook nu weer wordt een argeloos visje door hem als prooi naar de hengelaarsvis gelokt die in een fractie van een seconde toeslaat.



Verder nog mooie opnames gemaakt van schorpioenvissen en de groene mantishrimp die me, ook vanwege zijn aparte ogen, blijft fascineren.

Ik heb vandaag met afstand de mooiste opnames ooit gemaakt sinds ik met onderwatervideo ben begonnen!

Om 12:10 en wacht de bootsman Romi alweer om ons op de speedboot te helpen.

Maandag 16 september

Duikplek: Critter Hunt

Duiktijd: 66 minuten

Maximale diepte: 23,3 meter

Zoals altijd ook deze duik weer prachtige (grote en hele kleine) naaktslakken, sepia's en pitvissen.

Als de duik op zijn einde gaat geeft Etmo me een teken om dichterbij te komen en wijst hij naar een klein draadje in de wand. Dat draadje ken ik wel, het is de minuscule Lembeh Sea Dragon!

Als we naderhand aan boord van de speedboot zijn geeft Etmo aan dat, gezien de dikke buik, het zeer waarschijnlijk om een zwanger exemplaar ging.



Als ik langzaam mijn camera begin klaar te maken voor de opstijging geeft hij weer aan dat ik bij hem moet komen.

Ergens op een moeilijk toegankelijke plek weet wij warempel ook nog een elektrische mossel aan te wijzen.



Werkelijk prachtig om te zien!

Duikplek: Hairball 2

Duiktijd: 68 minuten

Maximale diepte: 26,1 meter

Duik 2 van vandaag begint al direct weer met een sepia die we dit jaar opvallend veel zien.

De grote en kleine naaktslakken ontbreken natuurlijk ook nu weer niet en een mooi geel koffervisje komt nieuwsgierig eens kijken wie we zijn.



Later weet ik nog een hele kleine prachtige draadslak met dank aan mijn macrolens vast te leggen en later ook nog een flamboyante sepia die een prooi weet te verschalken.



Wederom een prachtige en zeer relaxte duik.

Duikplek: Hairball 1

Duiktijd: 71 minuten

Maximale diepte: 15,1 meter

Vandaag gaan we weer eens een nachtduik doen die al direct met een paar octopussen begint.

Later wijst hij naar een hele kleine oranje punt in een verder troosteloze omgeving.

Als mijn macrolens begint met inzoomen wordt er een prachtige jonge harige hengelaarsvis in mijn display zichtbaar. Kan niet bevatten hoe iemand dit in het donker weet te vinden.



Een spookfluitvis, slangenaal, eieren van anemoonvissen en een fladderende platworm verder komen we aan bij het volgende spektakelstuk van deze vakantie.

Op de video weet ik vast te leggen hoe een kleine octopus, met dank aan Etmo, een kleine krab dankbaar als avondeten doet aannemen.

Snel daarna volgt het hoofdstuk bobbitworm die in zijn hol op prooi aan het loeren is.

En laat Etmo nu vissen zodanig weten te sturen dat die boven zijn hol uitkomen. Ook deze razendsnelle vangst weet ik op video vast te leggen.

Alsof dat allemaal nog niet genoeg is voor deze nachtduik ziet hij naderhand ook nog een stargazer in het zand liggen wachtend op prooi die over hem heen komt.

En ja hoor, daar komt toevallig weer net een visje aan en ook deze razendsnelle vangst staat inmiddels op video.



Dinsdag 17 september

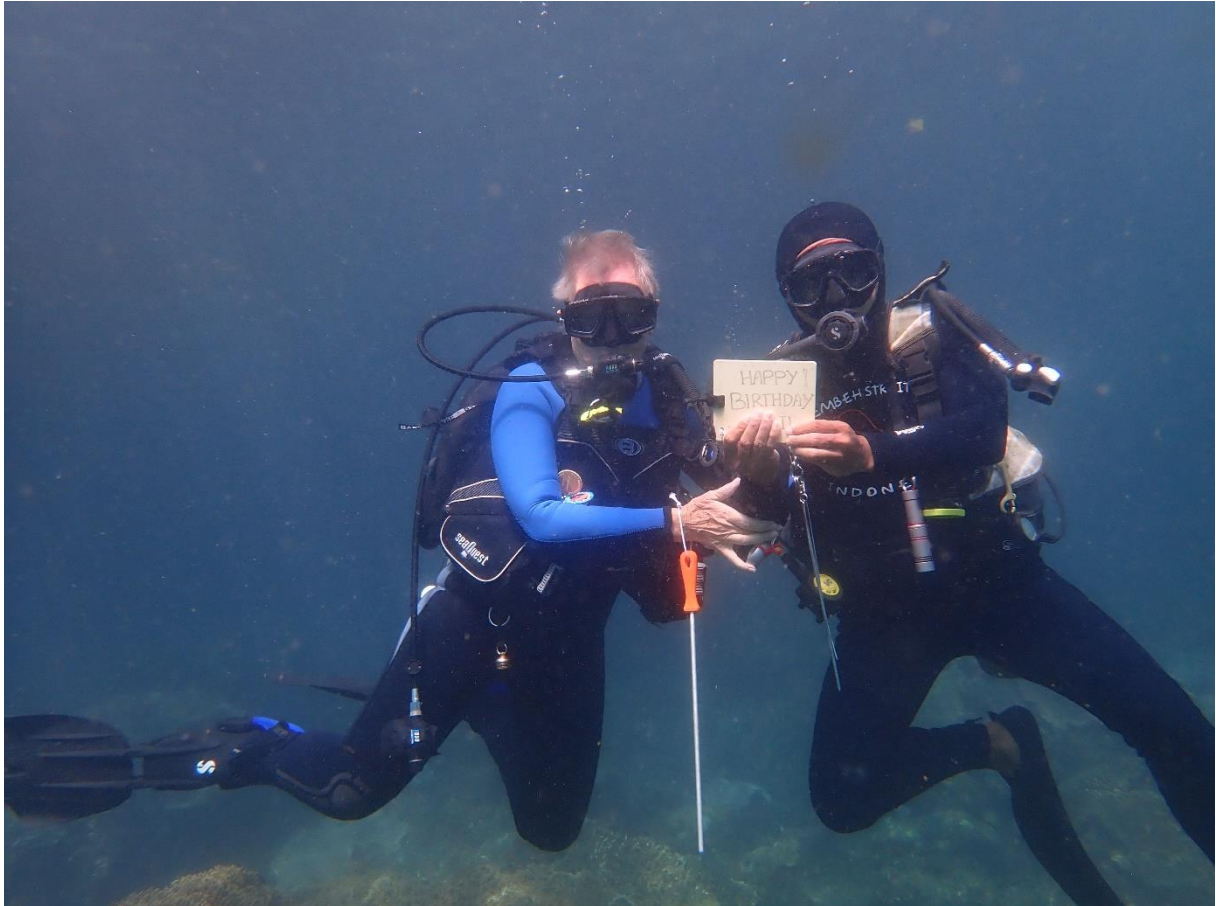
Zoals wel vaker de laatste jaren het geval is geweest wordt Tiny ook dit jaar weer een jaartje ouder tijdens onze duikvakantie.

Duikplek: Tanjung Slope

Duiktijd: 68 minuten

Maximale diepte: 30,5 meter

Aangekomen bij de duikplek is er al direct enige hilariteit. Yvonne en Leo zien dat Etmo een bordje bij zich heeft met de tekst "Happy birthday Marti". Hij heeft te horen gekregen dat ik vandaag jarig zou zijn maar dat is beslist niet het geval. Als hij dit te horen krijgt probeert hij nog snel mijn naam uit te wissen maar dat blijkt wel lastig te zijn omdat ze een watervaste stift hebben gebruikt dus hij besluit dan maar om zijn hand op mijn naam te houden.



Tiny weet het in ieder geval erg te waarderen!

Deze duik weet Etmo 2 verschillende pygmeezeepaardjes te vinden die ik met enige moeite toch goed op de video weet vast te leggen.



Verder zien we prachtige naaktslakken, sepia's en opvallend veel Bangkai kardinaal vissen.



Wederom een prachtige relaxte duik.

Duikplek: Maki Wiee Slope

Duiktijd: 69 minuten

Maximale diepte: 25,3 meter

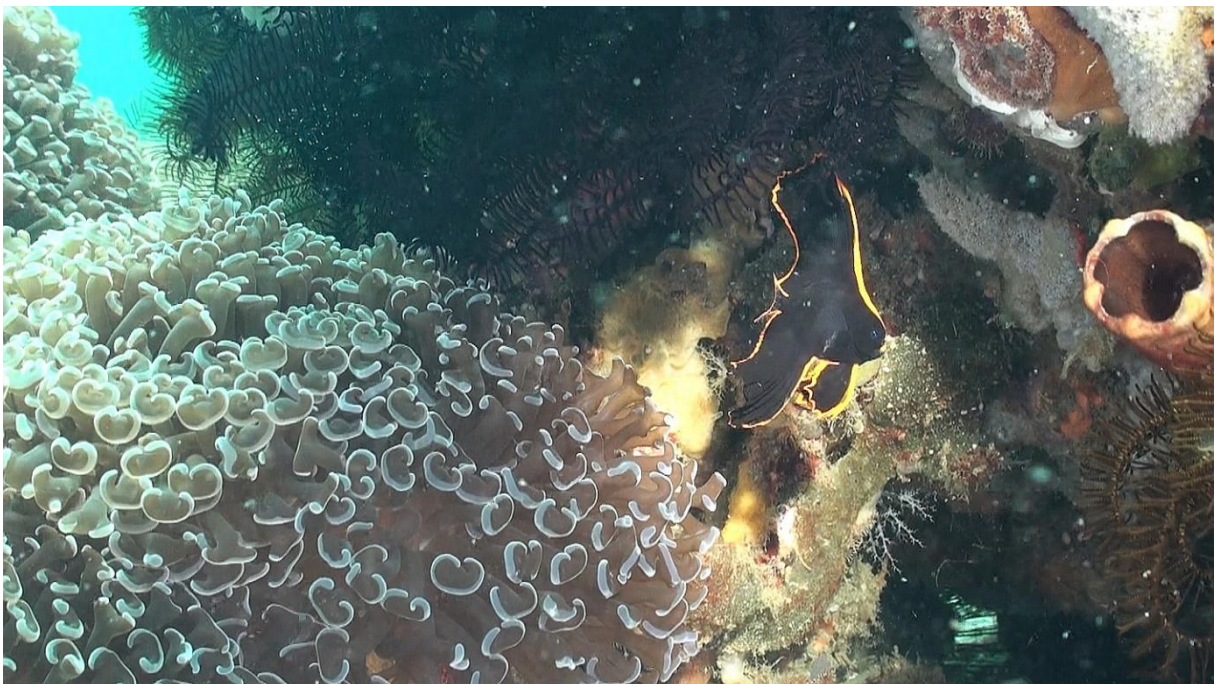
Tiny heeft bij het afdalen wat problemen met klaren van een van haar oren. Erg vreemd voor haar want zij heeft normaal gesproken nooit problemen met klaren.

Met af en toe weer een beetje opstijgen en dan weer verder dalen kan ze toch gewoon de duik mee afmaken.

Ook nu weer mooie slakken, sepia's, een grote krokodilvis, jonge murene en (valse) steenvis.



Hulpguide Leo weet op het einde van de duik nog een jonge vleermuisvis te vinden die je niet vaak tegenkomt hier.



Super relaxte duik wederom.

Duikplek: Huisrif Black Sand Reort

Duiktijd: 82 minuten

Maximale diepte: 19,3 meter

We doen vandaag een guidede duik op hun huisrif. Tiny maakt na haar PFO ingreep in 2009 nog maximaal 2 duiken per dag en gaat dus niet mee.

Op het eerste oog vertrekken we in een ogenschijnlijk troosteloos landschap maar supergilde Etmo weet toch veel zaken te vinden die wij anders beslist over het hoofd gezien zouden hebben.

Kappersgarnalen, spookfluitvis, platworm, een mooie garnaal en een hele mooie kleine naaktslak ontgaan hem niet.

Verder worden nog een kleine en een grote hengelaarsvis gezonden en direct bij het zwarte strand van hun onder de boot blijkt ook nog een groot zeepaardje te liggen.



Ik heb de hele duik al een beetje vreemde smaak in mijn mond die ik niet direct kan thuisbrengen. Als ik later in het huisje ben schiet me te binnen wat het is. Het is de smaak van het verdunde afwasmiddel wat door veel duikers gebruik wordt voor het schoonmaken van de duikbril.

Ik vermoed dan ook dat mijn ademautomaat hiermee in aanraking is geweest en ik dus 82 minuten lang de geur van het afwasmiddel heb ingeademd! Ben er niet ziek van maar geruststellend is het ook weer niet en ik krijg de geur op dit moment ook niet uit mijn mond!

Na het avondeten ineens geluiden uit de keuken en de feestcommissie komt aan met een taart en zingen een liedje voor de jarige.

Ook nu is het nog niet doorgedrongen dat niet ik maar Tiny jarig is en als ik de bij de ceremonie behorende versierselen omgehangen dreig te krijgen maak ik nog maar eens duidelijk dat Tiny diegene is die jarig is.



Woensdag 18 september

Ik heb de hele nacht wel last gehad van de lucht van afwasmiddel en ook in de ochtend is de smaak, ondanks de cola van gisteren, het heerlijke eten en de Bintang vanwege de verjaardag van Tiny, nog steeds niet wat het moet zijn.

Heb er verder geen vertrouwen in dat de automaat geurloos gaat werken vandaag en besluit niet meer te gaan duiken. Weet nog niet hoe maar de automaat zal toch echt weer geurloos gemaakt moeten worden alvorens ik die weer ga gebruiken.

Tiny had gisteren al last van een oor en problemen met klaren en geeft aan dat zij eigenlijk ook niet meer wilt gaan vandaag.

Dus helaas komt onze duikvakantie hiermee 1 dag eerder dan gepland tot een einde.



Heel erg spijtig temeer we op een toplocatie qua duiken zitten en daarnaast ook nog eens een top diveguide hebben.

Vandaag gaan Leo en Yvonne dus alleen met Etmo op pad.

Met lunch en diner worden we hier steeds weer verrast door de extreme kwaliteit van het eten. Hier kan menig Nederlands restaurant nog iets van leren.

De beef stroganoff bij het diner was weer super heerlijk.

Donderdag 19 september

Vandaag een no dive day omdat Yvonne en Leo morgen weer naar huis vliegen en wij nog voor een paar dagen naar de Grand Luley teruggaan.

Tijdens het ontbijt moeten we steeds de keuze doorgeven wat we willen gaan eten tijdens de lunch in de middag en het diner in de avond.

Ik vraag de dame die dit komt opnemen of het wellicht mogelijk is of we vandaag, omdat het onze laatste dag hier is, wellicht nog eens de mangomouse kunnen krijgen want die was echt overheerlijk. Nadat ze navraag had gedaan in de keuken of alle ingrediënten hiervoor aanwezig waren kregen we te horen dat we die dan als toetje tijdens de lunch gaan krijgen. Geweldige service hier!!!



Vandaag de administratieve zaken afhandelen zoals het invullen en afstempelen van de logboeken en verder wat chillen aan de pool.

Ook wij nemen de tijd om de spullen goed te laten drogen en pakken de duiktas aan het einde van de dag al in voor de terugreis.

En verder blijft het hier gewoon genieten van het meer dan voortreffelijke eten wat we hier elke dag voorgeschoteld krijgen.

Wat vinden we van het Black Sand Dive Retreat resort?

Het resort ligt bovenop een berg direct aan Lembeh Street. Bij aankomst was het er een beetje stil wat mede kwam omdat er op dat moment nog maar 2 andere duikers op het resort waren die toen aan het duiken waren.

Enkele dagen later kwam een groep van 6 Oostenrijkers aan en was het resort, die slechts over 7 bungalows beschikt, weer aardig vol.

Wij hadden bungalow nummer 7 die er perfect uitzag. Meer dan voldoende ruimte en een prachtig uitzicht vanaf ons bed over Lembeh Street.



Ook hier weer erg lieve en vriendelijke medewerkers.

Om het duikcentrum te bereiken moet je 61 trappen omlaag lopen om aan het zwarte zandstrand te komen.



Bij het duikcentrum zijn lokkers waar de duikgids en bootsman na het duiken de afgespoelde spullen van je ophangen en de volgende ochtend ook weer voor je klaarleggen.

De duiken worden gemaakt met snelle speedboten die je snel op elke gewenste locatie brengen. Er is plek voor 4 duikers met een duikgids en uiteraard een bootsman.



Dus kleine groepjes zijn hier de standaard wat uiteraard geweldig is. Voor wat betreft de duikplek vroeg onze duikgids Etmo wat je graag wilde zien en dan gaf hij aan op welke duikplaats we hiervoor de meeste kans hadden. Echt perfecte duikgids!!!!

Zouden we nog eens teruggaan naar dit resort?

Daar hoeven we niet lang over na te denken, dat gaat zeer zeker gebeuren!

De combinatie van werkelijk overheerlijk eten, korte vaartijden naar de duikplekken, kleine groepen van maximaal 4 duikers en gewoon een super duikgids hebben we nog nergens anders op die manier ervaren en is zeer zeker voor herhaling vatbaar.

Dit resort gaat ons zeer zeker nog eens terugzien.



Vrijdag 20 september

Vandaag vertrekken Yvonne en Leo weer naar huis en wij gaan nog voor een paar dagen terug naar het Grand Luley Hotel in Manado.

We worden in 2 aparte auto's vervoerd en we nemen bij vertrek bij het Black Sand Resort dan ook al afscheid van Yvonne en Leo waar we wederom een mooie tijd in Sulawesi hebben doorgebracht.

Veel mooie dingen gezien en ook weer veel gelachen met elkaar wat ook belangrijk is.

Nadat we de tolgeweg hebben verlaten gaan de ramen open en zwaaien we elkaar uit. Zij gaan rechtsaf naar het vliegveld en wij linksaf naar het Grand Luley hotel.



Als we aankomen worden we direct al herkend en wordt gevraagd hoe het duiken is geweest.

We moeten nog wachten tot onze kamer klaar is en onder genot van een aangeboden drankje krijgen we de tijd wel om.

Uiteraard wordt ook nu weer de luxe suite nummer 101 voor ons klaargemaakt.



In de middag weer even lekker aan de verder weer lege pool luieren en in de avond weer even lekker eten en genieten van een heerlijke nachtrust.

Zaterdag 21 september

Zoals met Jessy afgesproken tijdens onze ontmoeting bij het vliegveld van Manado toen we Leo en Yvonne gingen ophalen laten we ons na het ontbijt naar het dichtbij gelegen Thalassa resort van Simone Gerritsen brengen.

Voor vertrek treffen we nog de vrouwelijke manager van het hotel en met haar regelen we dat we morgen weer voor een heerlijke massage worden ingepland.

Het is in ieder geval een grappige auto waar we mee gebracht worden.



Weer even de groetjes aan iedereen doen en wat bekende gezichten zien. Altijd leuk om elkaar weer even te zien en te babbelen.

Begin van de middag laten we ons weer terug brengen naar het Grand Luley waar we daar weer onze favoriete bezigheid, luieren aan de pool, oppakken.

In het weekend wordt het altijd voor 1 dag druk in het hotel.

Op zaterdagmiddag komen hele gezinnen met kinderen aan die dan zondagmorgen voor de middag ook weer allemaal vertrekken.

Zal een of andere speciale actie van het hotel zijn want dat was ons de vorige keer ook al opgevallen. Als we ons in de avond willen klaarmaken voor het diner zien we dat er water in onze luxe badkamer staat.

Door het plafond zien we de waterdruppels omlaag vallen.

We bellen de receptie die aangeeft direct een monteur te sturen die zich een kwartiertje later dan ook doet melden.

Later komen er nog 2 man versterking bij en nadat ze een klein luikje in het plafond hebben geopend laat een van hen weten dat ze de oorzaak hebben gevonden.

Het wachten is nu op iemand die met een of ander Indonesisch wondermiddel moet komen om het lek te dichten.

Als ik 15 minuten later ga kijken zie ik nog net hoe de laatste verfstreken over het kletsnatte plafond gedaan worden en geeft de monteur aan dat ze klaar zijn.

Wellicht een idee voor Hornbach om eens te vragen waar ze dit mee gedaan hebben want verf om een kletsnat plafond mee te verven heb ik bij hen nog niet gezien.

We bedanken de mannen en gaan aansluitend naar het restaurant om lekkere saté te gaan eten.

Zondag 22 september

Als we zondagmorgen opstaan en de badkamer in lopen zien we dat het Indonesische wondermiddel toch geen wonderen verricht.

Er staat weer water in de badkamer en waterdruppels komen ook nu weer uit het plafond.

We willen toch net gaan ontbijten en lopen even bij de receptie aan om aan te geven dat het probleem in de badkamer nog niet is opgelost. Ze gaan weer een monteur sturen.

Voor alle zekerheid vragen we ook even na of de massage voor 10:30 uur staat ingepland en dat blijkt gelukkig het geval te zijn.

Verder geven we aan dat we graag morgen om 10:30 uur naar het vliegveld gebracht willen worden en dat ze om 10:15 uur dan de bagage kunnen komen halen.

Kort nadat we van het ontbijt terug zijn gaat de bel en staan de mannen van de poetsploeg voor de deur. Ik leg hun het probleem uit en als zij ook gaan bellen meld kort daarna monteursploeg nummer 2 zich.

Het bekende luikje van gisteren gaat weer open en na 30 minuten waarin er vooral veel wordt gelachen door de mannen laat een van hen weten dat het probleem is opgelost en de poetsploeg het nu weer gaat overnemen.

We wachten maar weer eens af!

Aansluitend melden we ons voor de heerlijke massage van 90 minuten en in de middag keert de rust weer in het resort en nemen we onze favoriete plaats aan de pool weer in.

Als we na een paar uur aan en in de pool gelegen te hebben weer teruggaan naar onze kamer zien we in de badkamer weer een inmiddels bekend beeld, water op de vloer!

Maar het druppelen heeft zich nu een meter opgeschoven en komt nu vanuit een andere plek weer uit het plafond.

Op weg naar de receptie kom ik Ebsan tegen die vraagt hoe het is.

Ik geef aan dat ik nu voor de 3^e keer het probleem ga melden dat er water uit het plafond komt en hij geeft aan dat hij het zelf wilt zien.



Hij komt mee naar de badkamer en begint driftig te doen en te bellen. Een paar minuten later staat hij weer aan de deur met de monteur van hedenochtend en ook heeft hij gelijk ook maar al de poetsploeg weer meegenomen.

Het bekende luikje gaat weer open en is inmiddels ook al zo doordrenkt dat er bijna een stuk afbreekt. Ebsan geeft aan dat hij de manager van het hotel heeft gesproken en wij eventueel naar een andere kamer kunnen verhuizen. In dit geval zou dat dan de vrijstaande bungalow met eigen zwembad worden!

Omdat we nog maar 1 nacht blijven slaan we het aanbod dankbaar af en krijgen we nu een gratis diner vanavond aangeboden geeft hij aan.

Ebsan zal dat met de manager van de keuken gaan bespreken.

Zonder dat ik de monteur ingewikkelde dingen heb zien doen gaat het luikje weer dicht en geeft de monteur aan dat het probleem is opgelost? Voor hoelang nu weer vragen we ons af.

In de avond gaan we weer een lekker hapje eten in het restaurant.



Bij het tekenen van de rekening blijkt inderdaad dat Ebsan een gratis diner als compensatie heeft geregeld. Geweldige vent toch!

Maandag 23 september

De koffers zijn weer gepakt voor de lange terugreis naar Nederland.

Bij de receptie staat Ebsan al te wachten en nadat we onze rekening hebben betaald wil hij en alle medewerkers van de receptie nog met ons op de foto wat uiteraard geen probleem is.

We krijgen terloops nog even snel geleerd hoe we het Luley teken moeten maken voor de foto ☺.



Traditiegetrouw gaan we voor de lange vlucht naar Amsterdam op het vliegveld van Singapore eerst nog even langs bij de Burger King voor een heerlijke Double Whopper.



Na een vlucht van 12 uur komen we weer veilig aan in Amsterdam waar onze chauffeur Frans alweer op ons staat te wachten.

Nu eerst het reisverslag en de videofilm afmaken van onze duikvakantie 2024. Daarna kan het plannen waarnaartoe en wanneer onze duikvakantie 2025 gaat plaatsvinden weer beginnen ☺.